

Kriminalizace odporu

Jedno číslo těchto nástěnných novin jsme před časem věnovali úvaze o novodobé normalizaci a sledovali paralely, které ji s tou, kterou pamatujeme z osmdesátých let, spojovaly. Asi nejvýraznějším pojítkem je důraz na individualizaci, lidově řečeno, **starat se o své a do ničeho se nemíchat.**

Kdo se podle tohoto pravidla řídil, nemusel se ničeho obávat. Nezajímal se o to, jak funguje systém a co je špatně, a režim se zas nestaral o něj. A tak mohl člověk žít až do spokojeného důchodu. Dnes je situace podobná, až na to, že „spokojená ignorance“ **jaksi velmi tvrdě naráží na existenční nejistotu.**

Být poslušný musí člověk především v zaměstnání. Patří-li mezi ty šťastnější, jejichž řady se kvapem újí, má smlouvu na dobu neurčitou a nepotřebuje si přivydělávat ještě bokem. Někteří to mají ještě okořeněno hrozbou, že by se mohli dostat do finanční tísně, která jim neumožní splácet dluhy či hypotéku. To, co si člověk kdysi dovolil říct na závodní radě, na to si dnes netroufá ani pomyslet. **Zkusili jste už svobodu slova u svého zaměstnavatele? A zkusili jste demokracii na pracovišti?** Jsou to úžasné principy. Ale k čemu, když si o nich můžeme jen číst v médiích, která navíc patří někomu, kdo žije naprosto odlišný život od těch našich?

A jak je tomu mimo pracoviště? Zkusili jste už někdy něco ovlivnit, na něco upozornit, něco změnit? Režim nám nabízí tuto možnost: „Založte si stranu, dostaňte se do parlamentu a pak můžete měnit.“ Kdyby to nebylo tak tragické, člověk by se zasmál. Ne nadarmo je **nejpřesnější označení režimu „bur-**

žoazní demokracie“. Ano, můžete chodit k volbám, ale možnost vyhrát mají z naprosté většiny opět jen ti, co na to mají nebo je podporuje někdo, kdo na to má. A to naprostá většina z nás rozhodně není. **Naší rolí je jen vhadzovat lístky.**

Můžete vyjít do ulic a demonstrovat. Nesmíte ale šlapat mocným na kuří oka. Nejlépe se tudíž vykřičí vždycky ti, kdo s nimi nějakým způsobem souzní, i když se vyjadřují třeba ostřeji. Oblíbeným tématem je nenávisť vůči slabším a jiným, jednou proti Romům, pak zas proti bezdomovcům či nepřizpůsobivým, nebo aktuálně proti uprchlíkům.

Pozor ale, abyste se nezviditelnili tam, kde to není žádoucí. Prvně se dostanete na seznam „sprostých podezřelých“ - extrémistů, aktivistů a dalších potížistů. **A když je represivním složkám líbí, tak vám i trochu zatopí.** Svě by o tom mohli vyprávět třeba anarchisté, mezi něž vyslala policie své agenty provokatéry, aby kuli pikle a následně poslali za mříže udivené idealisty.

Obvinění z výtržnictví, krádeže a poškození cizí věci nyní čelí uměleční aktivisté ze skupiny Ztohoven. Mohli si sami pro sebe myslet, že **prezident je pitomec.** Ale ne, oni v převleku za komíníky zdolali střechu hradního paláce a místo prezidentské standardy vyvěsili velké rudé trenky. Vyjádřili svůj názor na prezidenta, který „*se nestydí vůbec za nic*“, způsobem, který byl vidět. Nyní jim hrozí až tři roky odnětí svobody a je po nich požadována evidentně přemrštěná náhrada škody ve výši téměř sto tisíc korun.

Další příklad kriminalizace odporu se táhne od letošního léta, kdy dva sociální aktivisté chtěli upozornit poslance

na první oběť novely zákona o pomoci v hmotné nouzi, člověka, kterého s novelou spojená existenční nejistota dovedla až k sebevraždě. Jeden z aktivistů si lehl před sněmovnou na zem a druhý kolem něho nasprejoval obrys těla. Zároveň probíhala modlitba za mrtvého. Aktivisty záhy sebrala policie. Obrys těla byl před vchodem do Poslanecké sněmovny nasprejován dočasně značkovacím sprejem, který byl už v době výslechu zadržených smyt. Oba muži byli přesto zcela nesmyslně odsouzeni podle tzv. protisprejerského zákona, muž, který nakreslil obrys ležící postavy, konkrétně na šest měsíců podmíněně s odkladem na jeden rok.

Režim se tolik nebojí slov jako přímé akce. Akce, která má potenciál upozornit na problémy. **Akce, která dokáže spojit lidi dohromady.** Akce, na niž „občan nemá právo“, protože ten má přece „právo volit“. Volit předem připravené kandidáty. Volit jednou za několik let.

Režim utahuje své represivní šrouby, represivním složkám jsou navyšovány rozpočty, policie nakupuje programy, které jí zeširoka umožňují šmírovat telefonní a počítačovou komunikaci, agenti provokatéři vyrábějí „nepřátele státu“. A nic nenasvědčuje tomu, že by chtěli polevit. **Jediného, čeho se skutečně bojí, je, že se přestaneme bát.** Že se přestaneme krčit před zaměstnavateli, mořit se kvůli dluhům a hypotékám. Že přestaneme držet hubu a krok. **Že přestaneme respektovat nespravedlivé rozdělení společenského bohatství. Že přestaneme nenávidět slabší a obrátíme se proti mocným,** kteří nám šlapou na krky a žijou z našeho otročení.